

rigsministeriets Side modarbejdede Kildeartbeskatningen og fraraadede Kommunerne at indsætte den i Vedtægten. Jeg har ganske vist læst om og siden truffet paa, at denne Paastand har været brugt i Koldingkredsens, men jeg ansaa den for at være noget for pueril til, at den ogsaa skulde have mødt frem her i Tinget.

Det ærede Medlem for Aalborg (N. C. Christensen) fremdrog i sin Omtale af Skatteloven en Forhandling, som i Samlingen 1898—99 har været ført her i Tinget i Anledning af en Bestemmelse i forskellige Købstæders Skattevedtægter, hvorefter Indtægter af en vis Størrelse slet ikke skulde kunne paalignes Skat. Vedkommende vilde altsaa ikke blive Skatteydere og derved heller ikke kommunale Vælgere. I den Anledning drog det ærede Medlem en Sammenligning mellem den daværende Indenrigsminister Bardenfeth og mig, selvfølgelig en Sammenligning, der ikke faldt ud til Fordel for mig. Jeg vil dog anbefale det ærede Medlem at studere denne Sag en Gang til. Han vil da opdage, at den Skattevedtægtsbestemmelse, der da var Tale om, som Tinget var imod og som den daværende Indenrigsminister derfor lovede fremtidig ikke skulde bringes til Anvendelse, og den, der nu er indført, ere to ganske forskellige Ting, som intet have med hinanden at gøre. Herom skal jeg i øvrigt kun henvise til mine Udtalelser i Fjor. Da spillede dette Minimumsspørgsmaal jo i Løbet af Sommeren en stor Rolle ved socialdemokratiske Møder. Men da det kom her i Salen maatte den hele Paastand hurtigt fortrække. Kun et Ekko heraf lød nu fra det ærede Medlem.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 3die Valgkreds (Hyller) rettede et Spørgsmaal til mig om Dragørs kommunale Forvaltning. Jeg kommer til at opholde mig et Øjeblik ved denne Sag, ogsaa fordi jeg ønsker, at de vedkommende Andragere skulde vide, hvordan Forholdet er her. Dragør kommunale Forvaltning er ganske eksceptionel. Ved forskellige kongelige Reskripter have nogle enkelte Kommuners Forhold i sin Tid været ordnede efter særlige Regler. Det antages, at disse specielle Bestemmelser ere bortfaldne ved Lov af 6te Juli 1867, dog med Undtagelse af een af dem, den for Dragør givne kongelige Resolution af 7de April 1855. Hvor paa denne Antagelse i og for sig bygges, staar vist dunkelt for alle, men i alt Fald opfattes det saaledes, og Dragør har

en ganske speciel kommunal Forfatning. Som det ærede Medlem omtalte, er der i 1902 indgaaet et Andragende fra en Del Beboere. Disse androge ikke om en Ophævelse af den særlige Vedtægt og Dragørs Indgaaen under den almindelige Kommunallov, men om nogle Ændringer, navnlig om Ændringer af fire Punkter, hvoraf de to angik deres Bjergevæsen og Afgifter til Kommunen af dette, det tredje angik Ophævelsen af en Skorstensskat, og endelig det fjerde Ophævelsen af en Art Toldbeskyttelse, de have, f. Eks. den, at „hvis en fremmed Mandsperson gifter et Dragørfruentimmer, betaler han 5 Rigsdaler“ til Kommunens Kasse. Efter Modtagelsen af det nævnte Andragende blev Sagen straks sat i Gang, og da den i Slutningen af 1902 vendte tilbage til Ministeriet, blev Byforstanderskabet opfordret til at udarbejde en ændret Vedtægt, hvortil det under Forhandlingerne havde erklæret sig parat.

Hen i Aaret 1903 forelaa et saadant Forslag, hvori der med Hensyn til Hovedsagen, Bjergningsforholdene, var taget væsentlige Hensyn til Andragernes Ønske. Fra Justitsministeriet fremkom saa imidlertid den vægtige Indvending, at Afsluttet om Bjergningsvæsenet efter den foreslaaede ændrede Vedtægt maatte anses som uforeneligt med Lov af 10. April 1895. Efter at nu Sagen om Dragør Bjergningsvæsen var kommen ind under dette Synspunkt, anmodede Forstanderskabet om, at Spørgsmaalet maatte hvile, da — som det udtaler — en hel Omordning af Bjergevæsenet i Henhold til Lov af 1895 vilde gribe ind i Kommunens hele økonomiske Forhold til Skade for samme.

Birket og Amtet sluttede sig dertil, og i November i Fjor afgik fra Indenrigsministeriet en Skrivelse, hvori det udtaltes, at man ikke i og for sig havde noget imod, at Spørgsmaalet om Vedtægternes Ændring blev stillet i Bero, men — saa forskættets —: „at Justitsministeriet har ønsket Andragernes Opmærksomhed henledet paa, at efter nævnte Ministeriums Formening kunne de for Dragør By for Tiden gældende Vedtægter, for saa vidt de angaa Bjergningsvæsenet efter Emanationen af Strandingsloven af 10. April 1895 ikke længere anses som bindende, hverken for de strandende eller for de Beboere, der ifølge Vedtægterne vilde være afskaarne fra nogen dem ved Strandingsloven hjemlet Beføjelse“. Bjergningsvæsenet vil altsaa,